

[Thorkil Kristensen.]

ter, og selv om vel nok de fleste af disse momenter peger i ugunstig retning, sådan som det ser ud i dag, ved vi naturligvis ikke, på hvilken måde de nærmere vil påvirke det økonomiske og det finansielle billede. Derfor er denne førstebehandling af finanslovsforslaget naturligvis kun noget foreløbigt; vi må i finansudvalget følge udviklingen nøje i vinterens løb, og den virkelige finansielle debat, hoveddebatten for det kommende finansår, må så komme engang i marts måned. Alt, hvad man kan gøre for inden den tid at have det bedst mulige overblik over forholdene, må vi gøre, og resultatet kan bidrage til, at folketinget, når det skal træffe sine beslutninger, gør det med den grad af sikkerhed, som den verden, vi lever i, nu engang tillader.

Thestrup: Det finanslovsforslag, der nu foreligger til behandling, foreslår indtægter på 5 003 mill. kr. og udgifter på 4 630 mill. kr. og et overskud på 373 mill. kr. Finanslovsforslaget for 1951-52 — det sidste, som den forrige socialdemokratiske regering fremsatte — balancerede med 2 163 mill. kr. Den borgerlige regerings sidste finanslovsforslag balancerede med 2 880 mill. kr., og den nuværende regerings første finanslovsforslag balancerede med 3 150 mill. kr. Stigningen i budgettet fortsætter sin gang og stigningen i skatter og afgifter ligeledes, og det kan se ud, som om farten opefter bliver større og større.

I sin fremsættelsestale og i den oversigt over den statsfinansielle stilling i 1955-56, der fulgte finanslovsforslaget, har den højtærede finansminister redegjort for stillingen for indeværende år på de enkelte indtægts- og udgiftsposter og for de enkelte konti i forslaget.

Hvad angår stillingen for indeværende finansår, har spareforanstaltningerne samlet en del opmærksomhed. Det kan jo ikke siges, at vi har nået meget på dette område. Vi har nået 60-70 mill. kr. Vi mangler altså 30-40 mill. kr. i de 100 mill. kr., vi havde sat os som mål. De forslag vedrørende de 30-40 mill. kr., som regeringen fremsatte, vedrører jo områder, der politisk er stærkt i søgelyset, nemlig arbejdsløshedskasserne, hvortil regeringen foreslog arbejdsgivernes bidrag forøget, og ydelserne

på byggestøttelånene, hvor regeringen foreslog en forøgelse af afdragene. Som bekendt forlangte oppositionen, at det indbyrdes forhold mellem de forskellige kasser skulle ordnes samtidig med forhøjelsen af arbejdsgiverbidragene, og at renten af byggestøttelånene skulle forøges. En ordning, således at parterne imødekom hinanden, har været forsøgt, men ingen af os har været tilbøjelige til at give indrømmelser, og jeg tror ikke, at man skal vente at komme videre på disse to punkter nu. Der er jo også det at sige til begge disse forslag, at de ikke er egentlige besparelser, men blot forøgelser af statens indtægter, og det vil jo sige merudgifter for visse dele af befolkningen. Jeg forstår da også den højtærede finansministers udtalelser ved dette forslags fremsættelse således, at det ikke var så nødvendigt, at spørgsmålet om disse besparelser blev løst nu, idet det overskud på budgettet, man tilsigtede, var opnået på anden måde, nemlig ved større indtægter af indkomstkatten og en bedre udvikling i statsbanernes økonomi. Det betyder, at disse to spørgsmål — om arbejdsløshedskasserne og om ydelserne på byggestøttelånene — kan tages op på en bredere basis, således at der ikke blot bliver spørgsmål om forhøjelse af arbejdsgiverbidraget, men også om de enkelte arbejdsløshedskassers indbyrdes stilling og om ordningen af hele dette spørgsmål, ligesom også ydelserne på byggestøttelånene kan tages op i deres helhed.

Jeg går ud fra, at den tale, der har været om nedsættelse af forsvarsudgifterne, nu er forstummet. Sparsommelighed er naturligvis påkrævet inden for forsvaret — som andre steder — men vi er dog vist nu alle klar over, at vort forsvars effektivitet bør forøges i henhold til de foreliggende planer.

Vi er enige om i finansudvalget i samarbejde med den højtærede finansminister at fortsætte arbejdet for at finde frem til egentlige besparelser på forskellige områder inden for administrationen. Vi har endnu en del forslag til nærmere undersøgelse, bl. a. det spørgsmål, om der ikke hos de forsømmelige barnefædre kan indrives nogle af de mange penge — 26-27 mill. kr. årlig — som staten må udrede i underholdsbidrag. På nogle punkter kræver besparelser lovændringer, f. eks. med